

Гра в утоплення

КУПИТИ

Розслідування головною героїнею смерті сестри розкриває темний бік таємного життя у захопливому романі про владу, гроші та вбивство.

Сестри Надя та Кассандра Бреннер — спадкоємиці родинного бізнесу з побудови суперяхт для багатіїв чи не по всьому світу. Вони успішно входять у справу завдяки дизайну мегаяхти для китайського мільярдера, яку незабаром введуть в експлуатацію. Але вихід сестер на жаданий азійський ринок трагічно переривається, коли Касс випадає з сорокового поверху готелю.

Сингапурський детектив свідчить про самогубство, проте Надя надто довго займається яхтовим бізнесом, аби повірити. А надто, коли вона виявляє причетність Касс до небезпечної незаконної діяльності. Втягнута в ту саму павутину зради, брехні та таємниць, що й її сестра, Надя береться за найнебезпечнішу місію у своєму житті. Бо розкриття правди про смерть сестри може зруйнувати родину Бреннер. І призвести до її власної смерті.

Від Сієтла до Австрії та Південнокитайського моря, Надя повинна триматися за єдине, що може захистити її. Це родина.

Нікому не можна довіряти.

*Сингапур**25 серпня, 18:00 за сингапурським часом*

Все життя батько Кассандри повторював їй: «Нікому не довіряй».

Але ось вона тут. Іноземка, анг мо , її життя — в руках людей, яких вона майже не знає.

Ще один урок від батька, який вона проігнорувала.

Вона повільно рухалася переповненими вулицями Сингапура, її шкіра була вологою від 32-градусної спеки. Вона переходила від однієї групи туристів до іншої — їхня штовханина, крики та метушня під час фотографування забезпечували їй прикриття. Кілько годин тому вона вийшла з офісу «Ocean House», рухаючись маршрутом, який запланувала минулого тижня — змінюючи напрямок, як їй заманеться, пробираючись крізь транспортний потік, забігаючи в бутики та сувенірні крамниці, зупиняючись, щоб запалити пахощі в буддистських та індуїстських храмах, скласти долоні та схилити голову в молитві. Вона спустилася в підземку, щоб сісти на метро. Кассандра згадала слова Вергілія: «Стеж за одними й тими самими машинами, що постійно проїжджають повз, знайомими силуетами, кимось, хто ховає обличчя за мапою».

Місяць тому вона видалила більшість додатків у себе з телефона. Все, що могло б допомогти китайцям скласти уявлення про життя справжньої Кассандри Бреннер. Уникнути міських камер було неможливо; вона могла лише сподіватися, що її маскування і відсутність китайських «сплячих» агентів у Департаменті внутрішньої безпеки Сингапура захистять її.

Шпигуни сказали б, що вона проходить маршрут виявлення спостереження — МВС. Кассандра розуміла цю концепцію. Кілька років тому один із їхніх знаменитих клієнтів — шейх, який замовив розкішну моторну яхту завдовжки 300 футів — наполягав, щоб вона і Надя навчилися уникати папараці. Він найняв колишнього офіцера ЦРУ, щоб навчити сестер проводити МВС.

Тоді це здавалося безглуздим.

Але тепер — ні.

Кассандра перекинула полотняну сумку на ліве плече, а ручку валізи взяла правою рукою, а тоді зупинилася підправити помаду, використовуючи компактне дзеркальце, щоб оглянути прохід за собою. Напевно, вона вже позбулася будь-якого спостереження — стала «чорною», як кажуть на шпигунському жаргоні.

Хіба що вона щось пропустила. У жвавій та неспокійній багатонаціональній юрбі, що заповонила місто, не помітити хвоста було так само легко, як не помітити павука, що ховається під простирадлом.

«Кожного шпигуна переслідують, — сказав Вергілій минулої ночі. — Наші помилки. Життя, які ми тримаємо. Ризики, на які йдемо. Це невід’ємна частина нашої роботи».

Вона похитала головою. «Я не шпигунка. Я аматорка».

Його сухий сміх пролунав, наче клацання пальців. «Касс, слухай уважно. Дуже важливо, щоб завтра тебе не викрили, перш ніж ти дістанешся до готелю. Сингапур — одне з найбільш контрольованих міст у світі. Але це ніщо порівняно з Шанхаєм. Завтрашній день — це випробування, але все одно небезпечно».

І ось вона тут. Кассандра зупинилася на розі, чекаючи, поки не зміниться світло на світлофорі. Чекаючи, поки її шосте чуття не підкаже їй, що на неї дивляться.

Але її інтуїція підказувала, що вона чорна. Вона перейшла вулицю на зелене світло, а тоді зупинилася перед рестораном, щоб протерти обличчя серветкою, яка стала темною від поту й макіяжу. За нею не стежили. Вона могла викликати таксі і за кілька хвилин бути в курортному готелі «Marina Bay Sands». Вмитися і замовити напій.

Боже, як же їй хотілося випити.

Кассандра подивилася на годинник — 18:02. Все йде за розкладом. Вона відгородилася від п’яних ароматів кокосового каррі та манго

і від своєї удаваної зацікавленості меню у вітрині ресторану та поринула в натовп, що прямував до парку Мерліон.

Її блузка прилипала до спини, капрі — до стегон. Босі ноги хлюпали у гумових сандалях. Через годину після початку її МВС небо вибухнуло бурею — раптовою й лютою — типовою для тропічних вечорів. Дощ шмагав вулиці, тротуари, автомобілі, парки, дерева, людей, поки водостоки не перетворилися на річки, а тротуари не розквітнули яскравими парасольками. Люди не відволікалися від своїх справ, звиклі до штормів так само як і до спеки. Тільки туристи ховалися під навісами або лаялися й тікали.

Дощ ущух так само раптово, як і почався, залишивши над-вечірній тротуар блискучим. Знову насувала нестерпна спека.

Кассандра зупинилася перед іншим рестораном. Біля тротуару пригальмував і зупинився автомобіль. Коли відчинилися задні двері, вона приготувалася бігти, але потім розслабилася, коли звідти вибралися три молоді китаянки, які хихикали, базікали та робили селфі.

Вони зникли в ресторані.

Кассандра була в безпеці.

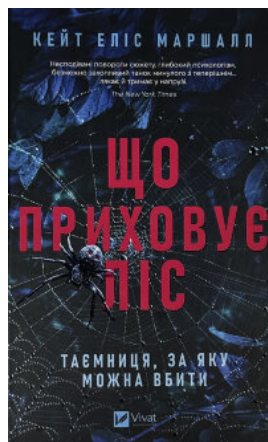
Вона потерла п'яту, де утворився пухир, а тоді приєдналася до іншої групи туристів. Рештки дощу випарувалися в нагрітому повітрі, і звуки та запахи вибухнули з новою силою. Вона зауважила шипіння шин, механічне попискування та щебетання пішохідних переходів, тупіт тисяч пар ніг, що належали перспективним працівникам фінансового району. Чоловіки були одягнені в консервативні костюми з краватками. Жінки майоріли яскравими спідницями та сукнями, блузами та костюмами. Іноді до запаху вихлопів та п'янкої суміші ароматів з міжнародних ресторанів домішувався легкий аромат парфумів та одеколону.

Прискоривши крок, Кассандра перетнула доглянуту галявину парку Мерліон і, минувши дерева плюмерії з білими квітами, вийшла на причал. Вона зупинилася, дивлячись на затоку Марина-Бей, де річка Сингапур впадала у води бухти, а звідти — у море.

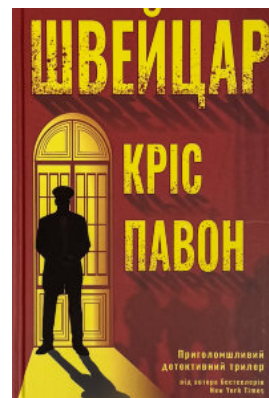
Рекомендована література

Автостопери

Що приховує ліс

Швейцар

Ти, я, вона

Улюблена дівчина

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ